

Všem
klukům,
které
jsem
milovala

JENNY
HANOVÁ

COOL
BOO

COO
BOO

JENNY HANOVÁ

Všem
klukům,
které
jsem
milovala

COO
BOO

Přeložila Romana Bičíková

Copyright © 2014 by Jenny Han
Published by arrangement with Folio Literary Management, LLC
and Prava i Prevodi Literary Agency.
Translation © Romana Bičíková, 2015

ISBN 978-80-7447-904-5

Pro moji sestru Susan – holky Hanovy navždy

Ráda si schovávám věci. Ne jako pes, co schovává kosti, nebo jako veverka, co hromadí oříšky na horší časy. Já si schovávám hlouposti. Porcelánové zvonečky, takové ty, co se dají koupit v obchodech se suvenýry. Vykrajovátka na sušenky, která stejně nikdy nepoužiju, protože k čemu by mi byly sušenky ve tvaru nohy? Stuhy do vlasů. Milostné dopisy. Dalo by se říct, že ze všech věcí, co si schovávám, jsou moje milostné dopisy to nejvzácnější.

Dávám si je do modrozelené krabice na klobouky, kterou mi mamka koupila ve starožitnictví ve městě. Nejsou to milostné dopisy, které mi někdo poslal – takové nemám. Jsou to dopisy, které jsem napsala já. Jeden pro každého kluka, kterého jsem kdy milovala. Celkem jich je pět.

Když je píšu, nenechávám si nic pro sebe. Píšu, jako by si to dotyčný nikdy neměl přečíst. Protože si to taky nikdy nepřečte. Každá tajná myšlenka, každý miniaturní postřeh, věci, co jsem si v sobě strádala – to všechno sdělím listu papíru. A ten pak strčím do obálky, zalepím, napíšu adresu a ukryju do své krabice na klobouky.

Nejsou to milostné dopisy v tom pravém slova smyslu. Jsou to dopisy, které píšu, když už nechci být dál zamilovaná. Jsou jako rozloučení. Protože když takový dopis dopíšu, už mě ta všestravující láska dál nestravuje. Můžu už zase v klidu snídat a nemusím dumat, jestli má on taky radši müsli než cornflaky. Můžu si prozpěvovat písničky o lásce a už mi nepřipadá, že je zpívám jemu. Pokud je láska posedlost, moje dopisy jsou jako exorcismus. Osvobozují mě. Nebo si to aspoň říkám.

1

Josh sice chodí s Margot, ale klidně by se dalo říct, že je do něj tak trochu zamilovaná celá moje rodina. A těžko říct, kdo nejvíc. Než začal chodit s Margot, byl to prostě náš Josh. Byl s námi odjakživa. Teda, říkám odjakživa, ale není to tak docela pravda. Nastěhoval se do domu vedle nás asi před pěti lety, ale mně to připadá jako věčnost.

Táta Joshe zbožňuje, protože je to kluk a můj táta má kolem sebe jen samé holky. A to jako fakt – od rána do večera je obklopený ženami. Táta je gynekolog a k tomu ještě zploдил tři dcery, takže pro něj je to celý den jen holky, holky, holky. Taky má Joshe rád proto, že Josh má rád komiksy a chodí s ním rybařit. Jednou nás táta zkusil taky vzít na ryby, ale já se rozbřečela, když jsem si umazala boty od bláta, Margot se rozbřečela, když jí zvlhla knížka, a Kitty se rozbřečela, protože tou dobou byla prakticky ještě mimino.

Kitty Joshe zbožňuje proto, že s ní hraje karty a nikdy ho to nenudí. Nebo se aspoň tváří, že ho to nenudí. Pořád se spolu o něco vsázejí – když teď vyhraju, uděláš mi sendvič s burákovým máslem s křupinkami a bez kůrek. To chce Kitty. Pak se vždycky zjistí, že burákové máslo s křupinkami nám zrovna došlo, a Josh řekne směla, vyber si něco jiného. Ale Kitty se na něj pověsí a tak dlouho otravuje, až nakonec Josh doběhne nějaké koupit, protože je prostě takový.

Kdybych měla říct, proč ho miluje Margot, tak asi proto, že ho prostě milujeme všichni.

Jsmo zrovna v obýváku a Kitty si lepí obrázky psů na ohromný kus kartonu. Všude kolem jsou útržky papíru. Něco

si pro sebe brouká a pak prohlásí: „Až se mě tatka zeptá, co chci k Vánocům, tak prostě řeknu, vyber jedno z těchhle plemen a bude to v pohodě.“

Margot a Josh sedí na gauči a já ležím na zemi a koukám na televizi. Josh nám připravil plnou mísu popcornu a já si ji zaberu a cpu si ho po hrstech do úst.

V televizi zrovna běží reklama na nějaký parfém. Dívka oblečená do zářivě fialkových šatů bez ramínek z látky tenčí než hedvábný papír běží po pařížské ulici. Co bych za to dala, abych mohla být holkou, co v tenoučkových šatech běhá po jarní Paříži! Posadím se tak rychle, že mi zaskočí kus popcornu. Mezi záchvaty kašle se obrátím na Margot. „Margot, co se takhle sejít o jarních prázdninách v Paříži?“ A už se v duchu vidím, jak v jedné ruce třímám pistáciovou makronku a v druhé malinovou a točím se kolem dokola.

Margot se rozzáří oči. „Myslíš, že by tě tatka pustil?“

„No jasně, vždyť je to poznávání nové kultury. Musí mě pustit.“ Ale po pravdě řečeno jsem ještě nikdy nikam sama neletěla. A taky jsem ještě nikdy ani nebyla mimo Spojené státy. Vyzvedla by mě Margot na letišti, nebo bych se musela do hostelu dostat sama?

Josh si asi všiml mého náhle znepokojeného výrazu. „Neboj,“ usměje se. „Tvůj tatka tě určitě pustí, když s tebou pojedu já.“

To mi zvedne náladu. „Jasně! A budeme bydlet po hostelech a od rána do večera se cpát sýrem a sladkostma.“

„A můžem navštívit hrob Jima Morrisona!“ přihodí Josh.

„A taky půjdeme do parfumerie a necháme si vyrobit voňavku na míru!“ zajásám a Josh se uchechtne.

„Ehm, jsem si celkem jistej, že ‚nechat si vyrobit voňavku na míru‘ by stálo víc než celej tejden v hostelu,“ krotí mě a šťouchne do Margot. „Tvoje sestra trpí velikáštvím.“

„Je z nás tři nejvíc stylová,“ přikývne Margot.

„A co já?“ zakňourá Kitty.

„Ty?“ odfrknu si. „Ty jsi ta nejmíň stylová Songovka. Každý večer div nežebřám, aby sis umyla nohy, natož aby ses třeba osprchovala.“

Kitty zrudne a sraští obličej. „O tom jsem nemluvila, ty blboune nezapnej. Mluvila jsem o tý Paříži.“

Nonšalantně mávnu rukou. „Ty jseš ještě na přespávání v hostelu moc malá.“

Kitty se převalí a vyleze si Margot do klína, i když už jí je devět a v devíti už je člověk moc velký na to, aby sedal někomu na klíně. „Margot, že můžu jet taky, že jo?“

„Možná bysme to mohli vzít jako rodinnou dovolenou,“ sleví Margot a vlepí jí pusku na tvář. „Přijedete všichni, ty a Lara Jean a taťka.“

Zamračím se. Takhle jsem si výlet do Paříže teda nepředstavovala. Josh přes temeno Kittyiny hlavy bezhlasně artikuluje: *Pak to proberem*. A já mu nenápadně ukážu zvednutý palec.

Později téhož večera. Josh šel dávno domů. Kitty a taťka si už šli lehnout. Sedíme u stolu v kuchyni, Margot se svým počítačem, já vedle ní. Hnětu kuličky z těsta a obaluju je ve skořicovém cukru – pečou skořicové sušenky, aby mi Kitty odpustila. Když jsem ji šla uložit do postele, moje mladší sestřička se jen odvalila na druhý bok a nechtěla se mnou mluvit, přesvědčená, že se jí snažím vyšoupnout z výletu do Paříže. Nechám jí skořicové sušenky na nočním stolku hned vedle polštáře, aby ji ráno po probuzení hned přivítala jejich čerstvá vůně.

Margot je podezřele zticha. Pak najednou zničehonic zvedne hlavu od klávesnice a prohlásí: „Rozešla jsem se s Joshem. Dneska po večeri.“

Kulička těsta, kterou jsem zrovna hnětla, mi vypadne z prstů a přistane přímo v míse se skořicovým cukrem.

„Víš co, už bylo načase,“ pokračuje. Nemá zarudlé oči, takže nejspíš nebrečela. Hlas má klidný a pevný. Kdyby se na ni někdo jen tak podíval, řekl by si, že je úplně v pohodě. Protože Margot je vždycky v pohodě, i když není.

„Nechápu, proč jste se museli rozcházet,“ namítnu. „To, že jdeš na vejšku, ještě neznamená, že se musíte rozejít.“

„Laro Jean, jdu na vejšku ve Skotsku, ne tady ve vedlejším městě. Saint Andrews je přes šest tisíc kilometrů daleko.“ Pošoupne si brýle na nose. „Tak k čemu by to bylo?“

Nemůžu uvěřit, že si něco takového fakt myslí. „Jak, k čemu? Vždyť je to Josh. Tak, jak Josh miluje tebe, ještě nikdy žádný kluk žádnou holku nemiloval!“

Margot obrátí oči v sloup. Myslí si, že to moc dramatiizuju, ale tak to není. Je to pravda – Josh Margot opravdu miluje, strašně moc. Nikdy by se na jinou holku ani nepodíval.

„Víš, co mi jednou řekla mamka?“ ozve se Margot nakonec.

„Co?“ Na chvíli Joshe úplně pustím z hlavy. Protože ať se děje cokoli, i když se s Margot hádáme nebo i kdyby mě zrovna mělo srazit auto, vždycky všeho nechám a poslouchám, když se mluví o mamce. Chci mít stejné vzpomínky, vybavovat si stejné detaily jako Margot. I tak jsem na tom líp než Kitty. Kitty na mamku nemá žádné vzpomínky kromě těch, co jsme jí vyprávěly. Ale vyprávěly jsme jí tolik věcí a historek, že teď už to jsou i její vzpomínky. „Pamatujete si, jak tenkrát...“ začne vždycky a pak vypráví, jako by tehdy nebyla mimino, ale doopravdy si to pamatovala.

„Řekla mi, abych na vejšku šla svobodná, bez kluka. Říkala, že nechce, abych byla ta holka, co brečí do telefonu a říká věcem ne, místo aby říkala ano.“

Skotsko je pro Margot ano. Bezmyšlenkovitě si naberu hrudku těsta a nacpu si ji do pusy.

„Neměla bys jíst syrový těsto,“ napomene mě Margot.

Nevšímám si jí. „Josh by ti přece nikdy v ničem nebránil. Takovej není. Pamatuješ, jak ses rozhodla kandidovat na předsedkyni studentský rady a Josh ti pomáhal s kampaní? Je to tvůj největší fanda!“

Margot svěsí koutky úst a já vstanu a obejmu ji. Margot zakloní hlavu a usměje se. „Jsem v pohodě,“ řekne, ale není, já vím, že není.

„Ještě není pozdě. Můžeš za ním jít hned teď a říct mu, že sis to rozmyslela.“

Margot zavrtí hlavou. „Už je po všem, Laro Jean.“ Vysmekne se z mého objetí a zavře notebook. „Kdy budeš mít upečenou první várku? Mám hlad.“

Mrknu na minutku, co máme jako magnet přidělanou na lednici. „Za čtyři minuty.“ Znovu se posadím. „Je mi jedno, co tvrdíš, Margot. Vy dva jste spolu ještě neskončili. Na to ho miluješ až moc.“

Margot znovu zavrtí hlavou. „Laro Jean,“ začne takovým tím svým trpělivým hlasem, jako bych byla jen malý fracek a ona aspoň čtyřicetiletá moudrá žena.

Zamávám jí pod nosem vrchovatou lžící těsta a Margot zaváhá a pak otevře pusy. Strčím jí lžící do úst, jako bych krmila miminko. „Jen počkej, uvidíš, že za den, maximálně za dva budete s Joshem zase spolu.“ Ale už když to říkám, je mi jasné, že to není pravda. Margot není ten typ holky, co by se s klukem rozcházela a zase scházela jen tak z rozmaru. Jakmile se jednou rozhodne, už ji nic nezviklá. Žádné kroužení kolem horké kaše, žádná lítost. Přesně, jak to říkala: Když je po všem, je prostě po všem.

Přála bych si (a tahle myšlenka mě napadá neustále, tak často, že už to radši ani nepočítám) být víc jako Margot.

Protože mi občas připadá, že já nikdy nedokážu říct tak, a je konec.

Později, když už mám umyté nádobí a talíř se sušenkami trůní vedle Kittyina polštáře, se konečně vytratím do svého pokoje. Ani nerozsvítím. Jdu k oknu. Světlo u Joshe v pokoji ještě nezhaslo.

2

Následujícího rána si Margot dělá kafe a já sypu cereálie do misek a konečně řeknu nahlas to, co si myslím už od probuzení. „Měla bys vědět, že tátu a Kitty to bude hodně mrzet.“ Když jsme si před chvílí s Kitty čistily zuby, měla jsem sto chutí jí to všechno vyslepičit, ale Kitty na mě ještě pořád byla naštvaná kvůli včerejšku, takže jsem radši držela pusu. Ani mi nepoděkovala za sušenky, ačkoli vím, že je snědla, protože na talíři po nich zbyla jen hrstka drobečků.

Margot ztěžka vzdychne. „Takže mám s Joshem zůstat kvůli tobě a Kitty a tátovi?“

„Ne. Jen ti to říkám.“

„Stejně už by sem tak často nechodil, až budu pryč.“

Zamračím se. Nenapadlo mě, že by k nám Josh mohl přestat chodit, až bude Margot pryč. Chodil k nám už dlouho předtím, než se s Margot dali dohromady, tak nevím, proč by měl teď přestat. „Třeba jo,“ namítnu. „Kitty má taky rád.“

Margot zmáčkne knoflík na kávovaru. Dneska ji obzvlášť pečlivě pozoruju, protože kafe u nás vaří vždycky Margot, já ho nikdy nedělala a teď, když odjíždí (už za šest dní), se to budu muset naučit. Stojí ke mně zády. „Možná jim to ani neřeknu.“

„No, já myslím, že když s náma Josh nepojede na letiště, tak jim to dojde, Gogo.“ Gogo je moje přezdívka pro Margot. „Kolik vody jsi do toho dala? A kolik tam přijde kafe?“

„Všechno ti to napíšu,“ ujistí mě Margot. „Do bloku.“

Na lednici máme takový blok, kde jsou napsaná všechna

důležitá čísla a tátovy služby v nemocnici a s kým má Kitty právě jet do školy. Samozřejmě to byl Margotin nápad. „Napiš mi tam taky číslo na tu novou čistírnu,“ připomenu jí.

„To už tam máš.“ Margot si do cereálií krájí banán. Každý plátek je dokonale tenký. „A vůbec, Josh by s náma na letiště stejně nejel. Víš, jak jsem vždycky smutná z loučení.“ Margot se zašklebí, jako by chtěla naznačit: *Uf, blbý emoce.* Úplně ji chápu.

Když se Margot rozhodla jít na univerzitu do Skotska, připadalo mi to jako zrada. I když jsem to svým způsobem vlastně čekala, protože bylo jasné, že půjde na vysokou školu někam hodně, hodně daleko. Bylo jasné, že si vybere Skotsko a studium antropologie, protože taková Margot je – holka s mapami a cestopisy a plány. Bylo jasné, že nás jednoho dne opustí.

Ještě teď jsem na ni našťvaná. Trochu. Úplně maličko. Samozřejmě vím, že to není její vina. Ale když se stěhuje tak daleko... Vždycky jsme si přece říkaly, že budeme holky Songovky navždy. První je Margot, já jsem uprostřed a nakonec Kitty. Kitty má v rodném listě napsané jméno Katherine, ale pro nás je prostě Kitty, jako koťátko. Občas jí tak i říkám – kotě – protože přesně tak vypadala, když se narodila, jako drobounké, holé koťátko.

Jsme tři holky Songovky. Bývaly jsme čtyři. Moje máma, Eve Songová – pro našeho tátu Evie, pro nás mamka, pro všechny ostatní Eve. Songová se jmenovala za svobodna. Jinak jsme Coveyovi. Ale říkáme si Songovky a ne Coveyovky, protože mamka vždycky říkávala, že bude navždy holka Songovka, a Margot pak prohlásila, že my teda taky. Stejně máme její příjmení za svobodna jako prostřední jméno a stejně vypadáme víc jako Songovky než jako Coveyovky, víc korejsky než bíle. Teda aspoň Margot a já. Kitty se nejvíc

podobá tatkoví, má stejné světle hnědé vlasy. Lidé tvrdí, že já se nejvíc podobám mamce, ale mně přijde, že se jí nejvíc podobá Margot, protože má její vysoké lícní kosti a tmavé oči. Už je to skoro šest let a mně někdy připadá, jako by tu mamka ještě včera byla, a někdy zase, jako by tu nebyla nikdy, jako by to byl jenom sen.

Toho rána vytřela podlahu, takže se krásně leskla a celý dům voněl čistou citrónovou vůní. V kuchyni zazvonil telefon, máma se rozběhla ho zvednout a uklouzla. Uhodila se hlavou o zem a chvíli byla v bezvědomí, ale pak se probrala a byla v pohodě. Byl to lucidní interval, nebo tak tomu aspoň říkají doktoři. O chvíli později prohlásila, že ji bolí hlava, šla se na chvíli natáhnout na gauč a už se neprobudila.

Našla ji Margot. Bylo jí dvanáct a postarala se úplně o všechno. Zavolala záchranku, zavolala tátovi, přikázala mi, ať hlídám Kitty, které byly jen tři roky. Zapnula jsem Kitty televizi a sedla si vedle ní. A to bylo všechno. Nic dalšího jsem neudělala. Nevím, co bych dělala, kdyby tam Margot nebyla. Margot je sice jen o dva roky starší než já, ale stejně k ní vzhlížím víc než ke komukoli jinému.

Vždycky, když dospělí zjistí, že táta je sám na tři holky, obdivně kroutí hlavou, jako by se ptali: *Jak to jen dělá? Jak to může všechno sám zvládat?* Odpověď zní: díky Margot. Od začátku dokázala všechno zorganizovat, všechno si rozškaltkovala a popsal a srovnala do úhledných řad.

Margot je skvělá holka, a nejspíš proto jsme s Kitty vždycky následovaly jejího příkladu. Nikdy jsem nepodváděla, ani nepila alkohol, ani nekouřila. Ani jsem nikdy neměla přítele. Vždycky si z táty děláme srandu, jaké má štěstí, že má tak hodné dcery, ale ve skutečnosti máme štěstí my. Protože náš táta je skvělý táta. A strašně moc se snaží. Sice nám občas nerozumí, ale snaží se, a to je nejdůležitější. My tři holky Songovky máme takovou tichou dohodu: dělat to tá-

tovi co nejjednodušší. I když ona možná až tak tichá není, protože jsem už kolikrát slyšela Margot říkat: „Tiše, táta si šel schrupnout, než půjde zase do práce,“ nebo: „Neotravuj s tím tátou, to zvládneš sama.“

Zeptala jsem se Margot, jaké si myslí, že by to bylo, kdyby maminka bývala nezemřela. Třeba jestli bychom trávily víc času s korejskou částí příbuzenstva, které teď vidáme jen na Díkůvzdání a na Nový rok? Nebo třeba –

Margot si myslí, že takovéhle přemítání nemá cenu. Náš život je prostě takový, jaký je, a nemá smysl dumat, co by kdyby. Stejně nám nikdy nikdo nedá žádnou odpověď. A já se snažím, fakt jo, ale je pro mě hrozně těžké přijmout tenhle způsob myšlení. Stejně pořád dumám, co by kdyby a co by bylo, kdyby se náš život ubíral jinou cestou.

Táta a Kitty přijdou do kuchyně spolu. Margot tátovi nalije šálek černé kávy a já naliju Kitty mléko do cereálií. Strčím je před ni, ale Kitty se odvrátí a vytáhne si místo toho z lednice jogurt. Odnese si ho do obýváku, aby si ho snědla před televizí. Takže je ještě pořád naštvaná.

„Odpoledne sjeďte do Makra, takže mi sepište, co všechno potřebujete,“ řekne táta a lokne si kafe. „Asi koupím roštěnou, můžeme si ji pak udělat venku na grilu. Mám vzít i pro Joshe?“

Trhnu hlavou k Margot. Margot otevře pusku a zase ji zavře. Pak vzdychne. „Ne, vezmi jen pro nás čtyři, tati.“

Sjeďte ji vyčítavým pohledem, ale Margot si mě nevšímá. Ještě nikdy jsem nezažila, že by Margot z něčeho vycouvala, ale co se týče srdečních záležitostí, asi se nedá jen tak předpovědět, jak se člověk zachová nebo nezachová.

3

Takže nastal poslední den léta. Náš poslední den s Margot. Možná to, že se rozešla s Joshem, není nakonec zas tak špatné, protože takhle má aspoň víc času na nás. Určitě ji to taky napadlo. Určitě to bylo součástí jejího plánu.

Právě vyjíždíme z naší čtvrti, když zahlédneme Joshe, jak běží kolem. Loni začal s atletikou, takže teď pořád běhá. Kitty zaječí jeho jméno, ale máme vytažená okénka a stejně by to bylo k ničemu – Josh dělá, že neslyší. „Otoč to,“ domáhá se Kitty. „Možná chce jet s náma.“

„Dneska je to jen pro holky Songovky,“ vysvětlím jí.

Zbytek dopoledne trávíme v obchodáku a nakupujeme poslední drobnosti pro Margot, jako třeba oříšky jako svačinku na cestu, deodorant a gumičky do vlasů. Necháme Kitty, aby tlačila vozík, takže se může vždycky rozeběhnout a pak na něm jet, jako by to byl antický dvoukolák. Margot jí to několikrát strpí, ale nakonec jí to zatrhne, aby neobtěžovala ostatní zákazníky.

Pak jedeme domů a děláme si k obědu salát s kuřecím masem a kuličkami hroznového vína a potom už je skoro čas na Kittyiny plavecké závody. Sbalíme si pár sendvičů se šunkou a sýrem a ovocný salát k večeři a vezmeme si s sebou Margotin notebook, abychom si na něm mohly pouštět filmy, protože plavecké závody občas trvají až dlouho do noci. Taky si vyrobíme transparent s nápisem DO TOHO, KITTY! Namaluju na něj pejska. Táta nakonec závod prošvihne, protože musí být u porodu, a co se výmluv týče, tahle je poměrně dobrá. (Je to holčička a pojmenovali ji Patricia

Rose po jejích babičkách. Tatka mi vždycky zjišťuje jména miminek. Je to to první, na co se ho ptám, když přijde od porodu.)

Kitty vyhrála dvě stuchy za první místo a jednu za druhé a je z toho tak nadšená, že se ani nezeptá, kde je Josh. Vzpomene si na to až v autě cestou domů. Sedí na zadním sedadle, kolem hlavy má jako turban omotaný ručník a vyhrané stuchy jí visí na uších jako náušnice. Vykloní se mezi přední sedačky. „Hele! Proč se na mě nepřišel podívat i Josh?“

Všimnu si Margotina zaváhání, a tak přispěchám s odpovědí. Lhaní je asi jediná věc, ve které jsem lepší než moje starší sestra. „Měl dneska směnu v knihkupectví. Strašně moc chtěl přijít, ale nemohl.“ Margot se natáhne a vděčně mi stiskne ruku.

Kitty vyšpulí spodní ret. „Ale to byly poslední závody! Slíbil mi, že přijde.“

„Dozvěděl se to na poslední chvíli,“ vymýšlím si. „Nemohl se z toho vyvlíknout, protože jeden z jeho kolegů onemocněl.“

Kitty neochotně přikývne. Je sice malá, ale záskok za nemocného kolegu chápe.

„Co si takhle zajet na zmrzku?“ navrhone zničehonic Margot.

Kitty se rozzáří oči a na Joshe a jeho náhlou směnu v knihkupectví zapomene. „Jo! A chci vaflovej kornout! Můžu si dát vaflovej kornout a dva kopečky? Chci mátovou a burákovou. Ne, duhovej sorbet a dvojitej karamel. Ne, počkat –“

Otočím se na ni. „Vaflovej kornout a dva kopečky zmrzliny jsou na tebe moc,“ poznamenám. „Dva kopečky bys možná zvládla, ale z kelímku, bez kornoutu.“

„No tak to nene,“ ohradí se. „Dneska to zvládnou. Umírám hladý.“

„Dobře, ale běda, jak to celý nesníš.“ Řeknu to jako výhrůžku a káravě zakývám prstem. Kitty zvedne oči v sloup a zahihňá se. Co se mě týče, dám si to, co si dávám vždycky – třešňovočokoládovou zmrzlinu v cukrovém kornoutu.

Margot zajede k výdejnímu okénku, a zatímco čekáme, až na nás přijde řada, řeknu: „Vsadím se, že takhle dobrou zmrzlinu ve Skotsku nemají.“

„To asi ne,“ kývne Margot.

„Takže další takovou zmrzku nebudeš mít až do Děkuvzdání.“

Margot upírá oči přímo před sebe. „Do Vánoc,“ opraví mě. „Děkuvzdání je moc krátký na to, abych sem kvůli tomu letěla.“

„To bude teda pěkně naprd,“ nafoukne se Kitty.

Já mlčím. Ještě nikdy jsme neměli Děkuvzdání bez Margot. To Margot vždycky peče krocana a dělá dušenou brokolici a cibulku na smetaně. Já pečů koláče (dýňový a pekanový) a dělám bramborovou kaši. Kitty je vrchní ochutnávač a prostírač. Vždyť já ani nevím, jak upéct krocana. A na Děkuvzdání přijedou obě naše babičky a babička z tátovy strany má z všech Margot nejradši. Vždycky říká, že Kitty z ní vysává energii a já jsem moc duchem nepřítomná.

A najednou mě přepadne záchvat paniky a nemůžu popadnout dech a třešňovočokoládová zmrzlina je mi najednou úplně ukradená. Nedokážu si představit Děkuvzdání bez Margot. Nedokážu si bez ní představit ani příští pondělí. Víím, že většina sester spolu moc dobře nevychází, ale Margot je můj nejbližší člověk na celém světě. Jak můžou být holky Songovky bez ní?

4

Moje odvěká nejlepší kámoška Chris kouří, spí s kluky, které skoro nezná, a už dvakrát ji podmíněně vyloučili ze školy. Jednou musela kvůli záškoláctví dokonce i před komisi. Dokud jsem nepotkala Chris, ani jsem nevěděla, co slovo záškoláctví vůbec znamená. Znamená to, že zameškáte ve škole tolik hodin, že vás kvůli tomu popotahují u soudu pro mladistvé.

Jsem si celkem jistá, že kdybychom se s Chris potkaly až teď, nikdy bychom se neskamarádily. Jsme tak odlišné, že víc už to ani nejde. Ale nebylo to tak vždycky. V šesté třídě měla Chris taky ráda notýsky a pera a přespávání a celonoční sledování filmů Johna Hughese, stejně jako já. Ale už v osmé třídě se vždycky hned po tom, co šel můj taťka spát, vyplížila ven na rande s kluky, které potkala v obchodáku. Přivezli ji zpátky těsně předtím, než se rozednilo. Já obvykle byla celou noc vzhůru a strachovala se, že se Chris nestihne vrátit, než se taťka vzbudí. Ale vždycky to stihla.

Chris není ten typ kamarádky, se kterou si každý večer voláte a každý den spolu chodíte na oběd. Je jako toulavá kočka, přichází a odchází, jak se jí zlíbí. Nenechá se připoutat ani k místu, ani k člověku. Občas po ní není celé dny ani vidu ani slechu a pak najednou uprostřed noci uslyším zaklepaní na okno a za ním se ve větvích magnolie krčí Chris. Kvůli ní nechávám okno nezajištěné. Chris a Margot se nenašejí, protože Chris si myslí, že Margot je upjatá, a Margot si myslí, že Chris má bipolární poruchu. Myslí si, že mě Chris využívá, a Chris si zase myslí, že se mě Margot sna-

ží ovládat. Možná že pravdu mají tak trochu obě. Ale to nejpodstatnější je, že si s Chris rozumíme, že jedna druhou chápeme, což je podle mě důležitější, než si většina lidí uvědomuje.

Volá mi Chris, že je na cestě k nám. Vysvětlí mi, že její matka se zase chová jako kráva, že se u nás na chvíli staví a jestli máme doma nějaký jídlo?

Právě se spolu dělíme v obýváku o misku noků od oběda, když přijde Margot, která zrovna odvezla Kitty na grilovačku plaveckého týmu na závěr sezóny. „Nazdar,“ řekne. Pak si všimne Chrisiny sklenice s kolou na konferenčním stolku. „Mohla bys prosím používat podtácek?“

Jakmile Margot vykluše po schodech, Chris zaúpí. „Bože, tvoje sestra je taková kráva!“

Šoupnu jí pod skleničku tácek. „Podle tebe je dneska kráva každé.“

„To proto, že to tak je.“ Chris zvedne oči v sloup. „Měla by si ze zadku vytáhnout to pravítko!“ prohlásí co nejhlasitěji.

„Já to slyšela!“ křikne ze svého pokoje Margot.

„To byl účel!“ zaječí Chris a nabere si z misky poslední sousto.

„Když ona už za chvíli odjíždí,“ vzdychnu.

Chris se ušklíbne. „No a co Joshík, bude pro ni každý večer zapalovat svíčku v okně až do chvíle, než se mu vrátí?“

Zaváhám. Nejsem si jistá, jestli má být jejich rozchod ještě pořád tajemstvím, ale zato si jsem jistá, že Margot by nechtěla, aby o jejích osobních věcech věděla Chris. A tak jen řeknu: „To nevím.“

„Tak počkat. Ona mu dala kopačky?“

Neochotně přikývnu. „Ale nic jí neříkej,“ varuju ji. „Ještě je z toho pořád smutná.“

„Margot? Smutná?“ Chris si začne čistit nehty. „Margot není schopná mít normální lidské emoce jako my ostatní.“

„To je tím, že ji neznáš,“ namítnu. „Navíc všichni nemůžou být jako ty.“

Chris vycení všechny zuby v zářivém úsměvu. Má hodně špičaté řezáky, takže pořád vypadá, že má trochu hlad. „To je fakt.“

Chris je ztělesněná emoce. Nikdy nemá daleko ke křiku. Říká, že city je prostě někdy potřeba vyřvat, a pokud to neuděláš, tak v tobě vykvasí. Nedávno takhle seřvala v obchodě paní, která jí nechtěně šlápla na nohu. Myslím, že jí rozhodně nehrozí, že by v ní emoce vykvasily.

„Prostě se mi nechce věřit, že už tady za chvíli nebude,“ řeknu a najednou mám tak trochu slzy na krajíčku.

„Vždyť proboha neumírá, Laro Jean. Nemusíš kvůli tomu hned bulet.“ Chris tahá za uvolněnou nitku na svých červených šortkách. Jsou tak kraťoučké, že když si sedne, jsou jí vidět kalhotky. Samozřejmě červené, aby ladily. „A víš co, já si myslím, že to pro tebe bude dobrý. Už je na čase, aby sis začala jet taky po svém a přestala skákat, jak královna Margot pískne. Ty krávo, vždyť jdeme do třetíku. To má bejt nejlepší ročník. Líbej se s klukama, začni trochu žít, ne?“

„Vždyť já žiju,“ hlesnu.

„Jo, v domově důchodců,“ uchechtne se Chris a já se na ni zamračím.

Když si Margot udělala řidičák, přihlásila se jako dobrovolník do Belleview, domova s pečovatelskou službou. Měla na starosti pořádání odpoledních dýchánek a já jí tam občas chodila vypomáhat. Roznášely jsme misky s arašídý a nalévaly nápoje a Margot občas hrála na klavír, ale ten si obvykle zabrala Stormy. Stormy je taková místní diva, včelí královna. Ráda poslouchám, když vypráví svoje příběhy. A slečna

Mary sice možná není kvůli skleróze zrovna nejlepší konverzační partner, ale naučila mě plést.

Teď už tam dobrovolníci někdo jiný, ale já vím, že mě tam stejně vždycky rádi uvidí, protože za obyvateli domova Belleview moc návštěv nechodí. Měla bych se tam zase brzy zastavit, už mi to chybí. A rozhodně mi není po chuti, že si z toho Chris dělá legraci.

„Lidi z Belleview toho prožili mnohem víc než všichni naši známí dohromady,“ usadím ji. „Je tam jedna paní, Stormy, a ta za války jezdívala jako zpěvačka a tanečnice bavit vojáky! Dostávala od nich stovky dopisů denně, všichni do ní byli zamilovaný. A jeden veterán, co přišel o nohu, jí poslal prsten s diamantem!“

Chris najednou v očích zasvítily jiskřičky zájmu. „A nechala si ho?“

„Nechala,“ přiznám. Podle mě to nebylo správné, vzhledem k tomu, že se za něj stejně nechtěla provdat, ale Stormy mi ten prstýnek ukázala a byl moc hezký. S růžovým diamantem, které jsou velmi vzácné. Vsadím se, že teď by stál hromadu peněz.

„Tahle Stormy zní jako pořádně hustá borka,“ zhodnotí to trochu neochotně Chris.

„Možná bys tam někdy mohla jít se mnou,“ navrhnou. „Třeba na odpolední dýchánek. Pan Perelli strašně rád tančuje s novými holkama. Naučí tě foxtrot.“

Chris nahodí znechucenou grimasu, jako bych navrhla piknik na městské skládce. „Ne, dík. Ale co kdybich vzala tancovat já tebe?“ Trhne bradou směrem nahoru. „Teď když ti zmizí ségra, můžeš se začít doopravdy bavit. Víš, že já se bavit umím.“

To je pravda, Chris se každopádně umí bavit. Někdy se baví až moc, ale rozhodně se baví.

5

Večer před Margotiným odjezdem jsme všechny tři v jejím pokoji a pomáháme jí sbalit poslední drobnosti. Kitty třídí koupelnové věci a úhledně je rovná do průhledného věšáku do sprchy. Margot se rozhoduje, který kabát si s sebou má vzít.

„Mám si vzít tenhle vlněnej kabát a ještě péřovej, nebo jenom ten vlněnej?“ dumá.

„Jen ten vlněnej,“ radím jí. „Když tak si pod něj můžeš vzít víc vrstev.“ Ležím na Margotině posteli a celé balení diriguju. „Kitty, dej bacha, aby byly všechny víčka zašroubovaný.“

„Vždyť jsou to všechno nový věci, jasně že jsou zašroubovaný!“ zavrčí Kitty, ale pro jistotu je ještě utáhne.

„Ve Skotsku začne zima dřív než tady,“ pokračuje Margot ve svých úvahách a složí vlněný kabát do kufru. „Asi si radši vezmu oba.“

„Pak ale nevím, proč se mě ptáš, když už stejně víš, že si chceš vzít oba,“ zavrtím hlavou. „A taky jsi přece říkala, že přijedeš na Vánoce. Přijedeš na Vánoce, že jo?“

„Nepřijedu, pokud se budeš dál chovat jako spratek,“ zasměje se Margot.

Upřímně řečeno, Margot si toho s sebou moc nebere. Moc toho nepotřebuje. Kdybych odjížděla já, sbalím si celý svůj pokoj, ale Margot ne. Její pokoj vypadá pořád stejně. Tedy skoro.

Posadí se vedle mě, Kitty vyleze na postel a uvelebí se u jejích nohou. „Všechno se mění,“ vzdychnu.

Margot svráští čelo a obejmeme mě kolem ramen. „Ale ne, nemění. Pořád jsme holky Songovky, no ne?“

Ve dveřích stojí táta. Zaklepe, i když jsou dveře otevřené a my ho vidíme. „Začnu dávat věci do auta,“ oznámí nám. Sledujeme z postele, jak vláčí jeden po druhém Margotiny kufry ze schodů. Odnese jeden a přijde pro další. „Ale ne,“ poznamená suše. „Nezvedejte se, zvládnu to sám.“

„Neboj, my víme,“ zatrylkujeme unisono.

Táta je už od minulého týdne v režimu jarního úklidu, i když vůbec není jaro. Vyhazuje všechno – pekárnu na chleba, kterou jsme ani jednou nepoužili, stará cédecčka, deky, mámin starý psací stroj. Všechno to odnese na charitu. Nějaký psycholog by se to určitě snažil dát do souvislosti s Margotiným odjezdem, ale já si to moc vysvětlit nedokážu. Ať už je to cokoli, je to dost otravné. Už dvakrát jsem tátu musela odehnat od své sbírky skleněných jednorozců.

Položím hlavu Margot do klína. „Ale přijedeš teda na Vánoce domů, že jo?“

„Přijedu.“

„Kéž bych mohla jet s tebou,“ špulí rtíky Kitty. „Jsi na mě hodnější než Lara Jean.“

Štípnu ji do paže.

„Vidíš?“ zakvílí Kitty.

„Lara Jean na tebe bude hodná,“ uklidňuje ji Margot, „pokud nebudeš zlobit. A hlavně obě musíte dávat pozor na tátu. Postarejte se, aby moc nepracoval o sobotách. A aby vzal každý měsíc auto na prohlídku do servisu. A nezapomeňte při nákupu na filtry do kávovaru – zapomínáte na ně pořád.“

„Rozkaz, pane,“ zanotujeme s Kitty sborově. Hledám v Margotině tváři stopy po smutku nebo strachu nebo obavách, nějaký náznak, že se bojí odjet od nás tak daleko, že jí budeme chybět stejně jako ona nám. Ale nic nenacházím.

Tu noc spíme všechny tři v Margotině pokoji.

Kitty jako obvykle usne první. Já ležím vedle ní s očima vytrštěnýma do tmy. Nemůžu usnout. Pomyšlení, že už zí-

tra večer tady Margot nebude, mě rozesmutňuje tak moc, že se to skoro nedá vydržet. Změnu nesnáším skoro ze všeho nejvíc.

Ze tmy vedle mě se ozve Margotin hlas: „Laro Jean... už jsi někdy byla zamilovaná? Jako doopravdy zamilovaná?“

Její otázka mě vyvede z míry. Nemám na ni připravenou odpověď. Snažím se na nějakou přijít, ale Margot mezitím mluví dál.

„Trochu mě mrzí, že jsem nebyla zamilovaná víckrát,“ mumlá tesklivě. „Myslím, že na střední škole by se člověk měl zamilovat aspoň dvakrát.“ Potom tichounce vzdychne a usne. Margot takhle usíná vždycky – jedno zasněné vzdychnutí a spí.

Uprostřed noci se probudím a Margot je pryč. Kitty spí stočená do klubíčka vedle mě, ale Margot tu není. Je tu tma jako v pytli, jen pod závěsy sem dopadá měsíční světlo. Vypížím se z postele a jdu k oknu. Zalapám po dechu. Margot a Josh stojí venku na příjezdové cestě. Margot od něj odvrací tvář a zvedá ji k nebi. Josh pláče. Nedotýkají se, je mezi nimi dost prostoru na to, abych věděla, že si to Margot nerozmyslela.

Zatáhnu závěs a poslepu tápu zpátky k posteli, kde se Kitty skulila ještě víc doprostředka. O kousek ji odstrčím, aby tu zbylo místo pro Margot. Lituju, že jsem ji s Joshem viděla. Je to dost osobní. Moc skutečné. Měla to být jenom jejich chvíle. Kéž by se to dalo vzít zpátky.

Převalím se na bok a zavru oči. Jaké to asi je, když vás nějaký kluk má tak moc rád, že kvůli vám brečí? A ne jen tak ledajaký kluk, ale Josh. Náš Josh.

Už vím, jak bych odpověděla. Ano, myslím, že už jsem byla zamilovaná. Doopravdy zamilovaná. Jen jednou jedinkrát. Do Joshe. Našeho Joshe.

6

Povím vám, jak se Margot a Josh dali dohromady. Když se to tak vezme, vlastně jsem se to nejdřív dozvěděla od Joshe.

Stalo se to před dvěma lety. Seděli jsme během volné hodiny v knihovně. Dělala jsem úkol z matematiky a Josh mi pomáhal, protože je v matice dobrý. Skláněli jsme se nad učebnicí a byli jsme k sobě tak blízko, že jsem cítila vůni mýdla, kterým se ráno myl.

„Potřebuju od tebe s něčím poradit,“ ozval se najednou. „Líbí se mi jedna holka.“

Na zlomek vteřiny mě napadlo, že jsem to já. Myslela jsem si, že řekne, že se mu líbím já. Doufala jsem v to. Byl začátek školního roku. Celý srpen jsme prakticky strávili spolu, byli jsme spolu každý den, občas s námi šla i Margot, ale většinu času jsme spolu byli jen já a Josh, protože Margot pracovala tři dny v týdnu na stáži na slavné plantáži Montpelier, která patřívala rodině Jamese Madisona, čtvrtého prezidenta Spojených států amerických. Chodili jsme s Joshem hodně plavat. Krásně jsem se opálila. Takže na zlomek vteřiny jsem si vážně myslela, že z jeho rtů uslyším svoje jméno.

Ale pak jsem sledovala, jak se červená a odvrací pohled někam do prázdna, a bylo mi jasné, že já to nejsem.

V duchu jsem projela seznam všech holek, které by se mu mohly líbit. Nebyl moc dlouhý. Josh se s holkami nikdy moc nebavil. Jeho dva nejlepší kamarádi byli Ben a Jersey Mike, který se před pár lety přistěhoval z New Jersey, ale to bylo všechno.

Mohla se mu líbit Ashley, jedna třeťačka z volejbalového týmu. Jednou mi řekl, že je to nejhezčí holka ze třeťáku. Na jeho obranu musím říct, že jsem ho k tomu donutila – chtěla jsem po něm, aby mi řekl, která holka je v každém ročníku nejhezčí. V prváku, tedy v mém ročníku, vybral Genevieve. Ne, že by mě to překvapilo, ale přece jen mě z toho tak trochu bodlo u srdce.

Nebo se mu mohla líbit Jodie, vysokoškolačka, co s ním pracovala v knihkupectví. Josh pořád mlel o tom, jak je chytrá a kultivovaná, protože studovala semestr v Indii a teď je buddhistka. Pche! To já jsem napůl Korejka, to já jsem Joshe naučila jíst hůlkami. To u mě jedl poprvé v životě kimčchi.

Právě jsem se ho chystala zeptat, kdo to je, když nás okřikla knihovnice, ať jsme zticha, a tak jsme se vrátili k úkolu z matiky a Josh už o tom znovu nezačal a já na něj netlačila. Upřímně řečeno jsem to asi ani vědět nechtěla. Já jsem to nebyla a na ničem jiném mi nezáleželo.

Ani na vteřinu mi nepřišlo na mysl, že ta holka, co se Joshovi líbí, by mohla být Margot. Ne, že bych si myslela, že se Margot nemůže nikomu líbit. Pár kluků už ji na rande pozvalo. Vždycky stejný typ kluka – intelektuálové, co s ní chodili na chemii nebo proti ní kandidovali ve studentských volbách. Když si to tak vezmu, nebylo až takové překvapení, že se Joshovi líbila Margot, vzhledem k tomu, že Josh přesně tímhle typem kluka je.

Kdyby mě někdo požádal, ať popíšu, jak Josh vypadá, asi bych řekla, že je celkem normální. Je to kluk, od kterého na první pohled čekáte, že bude dobrý přes počítače, ten typ, co má rád komiksy a grafické romány. Má hnědé vlasy. Ne nějak originálně hnědé, prostě jen obyčejně hnědé. Zelené oči, které u zorniček přecházejí až do hněda. Je spíš hubený, ale má sílu. Víím to proto, že jednou jsem si na starém baseballovém hřišti vyvrkla kotník a Josh mě na zádech odnesl

až domů. Má pihy, díky nimž vypadá mladší, než je. A v levé tváři má dólíček. Ten se mi vždycky líbil. Ale jinak má hodně vážný obličej.

To, co mě překvapilo, co mě přímo šokovalo, bylo to, že se Josh líbil Margot. Ne kvůli tomu, jaký je, ale kvůli tomu, jaká je ona. Ještě nikdy, ani jednou jedinkrát jsem ji neslyšela mluvit o tom, že by se jí líbil nějaký kluk. Já jsem byla ta, co se zajímá o kluky, koketa, jak mi říkala babička z tátovy strany. Margot ne. Margot byla nad věcí, jako by žila ve světě, kde podobné věci – kluci, make-up, oblečení – nebyly vůbec důležité.

Stalo se to strašně náhle. Jednoho říjnového dne přišla Margot ze školy později než obvykle, s tvářemi zružovělými z čerstvého horského větru. Vlasy měla spletené do copu a kolem krku šálu. Dělal ve škole na nějakém projektu a teď už byl čas večere a já uvařila kuře se sýrovou omáčkou a špagety.

Margot nakráčela do kuchyně. „Musím vám něco říct,“ oznámila se zářícíma očima. Pamatuju si, jak si z krku odmotávala šálu.

Kitty seděla v kuchyni u stolu a dělala úkoly, táta byl na cestě z práce a já míchala sýrovou omáčku. „Co?“ zeptaly jsme se s Kitty jednohlasně.

„Prý se líbím Joshovi.“ Margot pokrčila rameny a zvedla je skoro až k uším. Bylo to takové potěšené pokrčení.

Strnula jsem a vařečka mi vypadla z ruky přímo do omáčky. „Joshovi? Našemu Joshovi?“ Nemohla jsem se na ni ani podívat. Bála jsem se, že mi to uvidí na očích.

„Jo. Čekal na mě dneska po škole, aby mi to mohl říct. Říkal –“ Margot se smutně pousmála. „Říkal, že jsem pro něj holka snů, věřily byste tomu?“

„Páni,“ vydechla jsem a snažila se do toho slova vměstnat co nejvíc radosti, ale nevím, jestli to tak nakonec vyznělo.

Cítala jsem jen zoufalství. A závist. Závist tak silnou a černou, až jsem měla dojem, že mě snad udusí. A tak jsem to zkusila ještě jednou, tentokrát s úsměvem. „Páni, Margot.“

„Páni,“ opakovala Kitty. „Takže vy spolu teď chodíte?“

Zadržela jsem dech a čekala na Margotinu odpověď. Margot si nabrala trochu strouhaného sýra a nasypala si ho do úst. „Jo, myslím, že jo.“ A pak se usmála a její oči byly najednou tak zamžené a zasněné. V tu chvíli jsem pochopila, že se jí Josh taky líbí. A hodně.

Té noci jsem Joshovi napsala dopis.

Milý Joshi...

Hodně jsem brečela. Najednou bylo po všem. Ani jsem nedostala šanci a bylo po všem. Nezáleželo na tom, že si Josh vybral Margot. Důležité bylo, že si ona vybrala jeho.

A tím to skončilo. Skoro jsem si vyplakala oči, napsala jsem mu dopis a udělala za celou tou věcí tlustou čáru. Od té doby jsem na něj už takhle nikdy nepomyslela. Byli si s Margot souzení. Byla to VSL. Velká světová láska.

Když se Margot vrátí do postele, jsem ještě vzhůru, ale rychle zavřu oči a dělám, že spím. Kitty se choulí vedle mě.

Zaslechnu vzlyknutí a jedním okem se na Margot podívám. Leží k nám zády, ale ramena se jí chvějí. Brečí.

Margot nikdy nebrečí.

Teď, když vidím, že kvůli Joshovi pláče, je mi naprosto jasné, že to mezi nimi ještě neskončilo.

7

Druhý den vezeme Margot na letiště. Na parkovišti vyskládáme její zavazadla na vozík – Kitty na ně chce vyšplhat a tancovat, ale táta ji okamžitě stáhne zpátky dolů. Margot trvá na tom, že do odbavovací haly půjde sama, přesně, jak říkala.

„Margot, aspoň ti pomůžu odbavit kufry,“ žadoní táta a snaží se kolem ní proklouznout s naloženým vozíkem. „Chci tě aspoň doprovodit k pasové kontrole.“

„Já to zvládnou,“ opakuje už postě Margot. „Už jsem přece sama letěla. Víím, jak si odbavit kufry.“ Natáhne se na špičky a pověsí se tátovi kolem krku. „Zavolám hned, jak dorazím, slibuju.“

„Slib mi, že budeš volat každéj den,“ šeptám jí. Knedlík v mém krku se neustále zvětšuje, do očí mi vhrknou slzy. Doufala jsem, že se nerozbrečím, protože jsem věděla, že Margot brečet nebude, a brečet sama je smutné, ale nemůžu si pomoci.

„Ne, že na nás zapomeneš,“ varuje ji Kitty.

Margot se tomu usměje. „To bych si nedovolila.“ Ještě jednou každého z nás obejmě. Mě si nechá až nakonec. Tušila jsem to. „Postarej se o taťku a Kitty. Teď je to na tobě.“ Nechci ji pustit, obejmju ji ještě pevněji. Pořád ještě čekám na nějaké znamení, nějaký náznak toho, že se jí po nás bude stýskat tolik jako nám po ní. Ale Margot se zasměje a já ji pustím.

„Měj se, Gogo,“ řeknu a otřu si oči rukávem košile.

Díváme se, jak tlačí vozík se zavazadly směrem k odbavovací přepážce. Teď už bulím naplno a otírám si slzy hřbetem

ruky. Táta mě vezme kolem ramen a druhou rukou obejmě Kitty. „Počkáme, dokud nedojde k pasové kontrole,“ prohlásí.

Margot odbaví svoje kufry, otočí se a podívá se na nás skrz skleněné dveře. Zvedne ruku a zamává a pak zamíří k frontě před pasovou kontrolou. Sledujeme ji, jak odchází, a doufáme, že se třeba otočí ještě jednou, ale to se nestane. Už teď je od nás tak strašně daleko. Jedničkárka Margot, nejšikovnější ze všech. Až půjdu na univerzitu já, pochybuju, že to zvládnu s takovým klidem jako Margot. Tak silná nejsem. I když, upřímně, kdo ano?

Brečím celou cestu domů. Kitty se mi vysmívá, že jsem ještě větší mimino než ona, ale pak se ze zadního sedadla natáhne, chytne mě za ruku a povzbudivě ji stiskne, takže vím, že je taky smutná.

Margot sice není moc hlučná, ale i tak je najednou doma podivné ticho. Takové prázdno. Jaké to bude, až za dva roky odejdu i já? Co budou taťka s Kitty dělat pak? Nesnáším pomyslení na to, že se budou vracet do prázdného, tmavého domu, kde nebudu ani já ani Margot. Možná nepůjdu na školu nikam daleko, možná dokonce budu dál bydlet doma, aspoň během prvního semestru. To asi bude nejlepší.

8

Odpoledne mi zavolá Chris a chce po mně, abych za ní přijela do obchodáku. Chce si koupit novou koženou bundu a potřebuje slyšet můj názor, ale abych ji mohla doopravdy zhodnotit, musím ji prý vidět osobně. Jsem hrdá na to, že Chris má zájem o moje módní poradenství, a vím, že mi prospěje, když se přestanu užírat a nebudu jen sedět doma, ale mám obavy z toho, že budu muset jet sama autem. Myslí si (tedy vlastně všichni si myslí), že jsem za volantem dost nervózní.

Zeptám se jí, jestli mi nemůže prostě jen poslat fotku, ale Chris už mě zná. „Kdepák,“ protáhne. „Zvedni zadek a makej sem, Laro Jean. Zatni zuby a přijed, jinak se v řízení nikdy nezlepšíš.“

A tak zvednu zadek a jedu do obchodáku. Margotiným autem. Teda, řidičák samozřejmě mám, ale prostě si jako řidič moc nevěřím. Táta mě už mockrát vzal jezdit, abych se to naučila, a Margot taky, a když jsou se mnou v autě, jsem celkem v pohodě, ale když jedu sama, jsem prostě nervózní. Nejvíc mě děsí přejíždění z pruhu do pruhu. Strašně nerada spouštím oči ze silnice před sebou, ani na vteřinku. A taky nerada jezdím moc rychle.

Ale úplně nejhorší ze všeho je, že se snadno ztrácím. Jediná dvě místa, kam dojedu bez problému, je škola a supermarket. Do obchodního centra jsem nikdy řídit nemusela, protože nás tam vždycky vozila Margot. Ale teď se to budu muset naučit, protože to já budu muset vozit Kitty do školy a na tréninky a tak. I když, abych řekla pravdu, Kitty má

mnohem lepší orientační smysl než já, třetí na spoustu míst. Jenže od ní si nechci nechat radit, jak se někam dostat. Chci pro ni být správná starší sestra, chci, aby se jen tak uvelebila na zadním sedadle a byla v klidu, protože ví, že Lara Jean ji doveze, kam je potřeba. Přesně jako Margot.

Jasně, mohla bych si zapnout navigaci, ale kdybych do ní měla zadávat jako cíl cesty obchodák, kde jsem už byla aspoň milionkrát, připadala bych si jako blbec. Měla bych tu cestu už znát, už bych o ní neměla ani přemýšlet a jet prostě popaměti. Místo toho se strachuju na každé křižovatce, na každém výjezdu ze silnice přemýšlím – jižní spojka, nebo severní? Mám zahnout doprava už tady, nebo až na další odbočce? Nikdy předtím jsem na to nemusela dávat pozor.

Dneska mi to zatím celkem jde. Poslouchám rádio, kývu hlavou do rytmu, dokonce se odvážím řídit jen s jednou rukou na volantu. Dělán to, abych si dodala sebevědomí, protože, jak se říká, čím víc předstíráte sebedůvěru, tím víc si doopravdy budete věřit.

Všechno jde tak skvěle, že se dokonce odvážím jet zkratkou a ne obvyklou cestou po dálnici. Projedu jednou z okrajových čtvrtí, ale ještě nejsem ani na druhé straně a už mě napadne, že to možná nebyl až tak skvělý nápad. A po pár minutách mi najednou domy a ulice přijdou cizí a neznámé a mně dojde, že jsem měla odbočit doleva místo doprava. Rychle potlačím vlnu paniky, jež se mi zvedá v hrudi, otočím se a snažím se jet zpátky stejnou cestou.

To zvládneš, to zvládneš.

Dojedu na křižovatku. Nikoho nevidím, takže šlápnu na plyn a jedu. Auto přijíždějící zprava dřív vyčítím, než ho spatřím.

Křičím jako smyslů zbavená. V ústech cítím pachůť mědi. Copak krvácím? Ukousla jsem si snad jazyk? Sáhnu si na

něj. Je na svém místě. Srdce mi buší jako o závod, kůži po celém těle mám vlhkou a ulepenou. Snažím se zhluboka dýchat, ale nemůžu popadnout dech.

Skoro ani nedokážu vylézt z auta, jak se mi třesou kolena. Řidič druhého auta už je venku a s rukama založenýma na hrudi si prohlíží škodu. Je to postarší chlápek, starší než můj tatka, má šedivé vlasy a na sobě šortky s obrázky červených humrů. Jeho auto je v pohodě, ale to moje má na straně pořádnou promáčklinu. „Tos neviděla tu stopku?“ ptá se. „Hrála sis s mobilem, že jo?“

Zavrtím hlavou. Svírá se mi hrdlo. Hlavně nesmím brečet. Pokud se nerozbrečím...

Chlápek to vycítí a jeho podmračené čelo se rázem vyhladí. „No, moje auto je v pohodě,“ přizná váhavě. „Není ti nic?“

Zavrtím hlavou. „Moc se omlouvám,“ vymáčknu ze sebe.

„Děcka by měly být v autech opatrnější,“ poznamená chlápek, jako bych ani nepípla.

Knedlík v mém krku už zase narůstá. „Vážně mě to moc mrzí, pane.“

Chlápek něco zamručí. „Měla bys někomu zavolat, aby pro tebe přijel,“ řekne pak. „Mám tu s tebou počkat?“

„Ne, díky.“ Co když je to sériový vrah nebo pedofil? Nechci být o samotě s cizím mužem.

A tak chlápek odjede.

Jakmile je pryč, napadne mě, že jsem možná měla zavolat policii, dokud tady byl. Policie by se přece měla volat ke každé autonehodě, ne? Jsem si jistá, že něco takového nám říkali v autoškole. Takže jsem udělala další chybu.

Sednu si na obrubník a zírám na Margotino auto. Ještě ho nemám ani dvě hodiny a už jsem ho nabourala. Položím si hlavu na kolena a schoulím se do klubíčka. Začíná mě bolet za krkem. A právě v tu chvíli mi začnou z očí

téct slzy. Táta nebude mít radost. Margot taky nebude mít radost. Nejspíš se oba shodnou, že ještě nemám co dělat za volantem bez dozoru, a možná že je to pravda. Řízení je velká zodpovědnost. Možná na ni ještě nemám. Možná na ni nebudu mít nikdy. Možná že mě moje sestry a táta budou muset vozit, i když už budu dospělá, protože jsem prostě naprosto neschopná.

Vytáhnu telefon a zavolám Joshovi. „Joshi, mohl b-bys pro m-mě něco udělat?“ spustím, když telefon zvedne, a hlas se mi třese tak silně, až je mi trapně.

Josh si toho pochopitelně všimne, protože je to Josh. Okamžitě zbystří. „Co se děje?“

„Měla jsem bouračku. Ani nevím, kde vlastně jsem. Mohl bys pro mě přijet?“ *Fňuk fňuk.*

„Stalo se ti něco?“ ptá se Josh vyděšeně.

„Ne, jsem v pohodě. Akorát –“ Při dalším slově už se určitě rozbřečím.

„Vidíš kolem sebe nějaký cedule? Nebo nějaký obchody?“

Natáhnu krk, abych se rozhlédla. „Falstone,“ hlesnu. Hledám očima nejbližší dveře. „Ulice Falstone, číslo 8109.“

„Tak jo, jedu. Chceš, abych si tě nechal na telefonu?“

„Ne, to je dobrý.“ Zavěsím a rozbřečím se.

Ani nevím, jak dlouho takhle sedím a bulím, než přede mnou zastaví další auto. Vzhlednu. Je to Peter Kavinský ve svém černém Audi s tónovanými skly. Stáhne okénko. „Laro Jean? Jsi v pořádku?“

Přikývnu a pokynu mu hlavou, že může jet. Peter okénko zase vytáhne a vypadá to, že fakt zase odjede, ale nakonec zajede ke krajnici a zaparkuje. Vyleze ven a začne si prohlížet moje auto. „Pěkně jsi ho zřídila,“ podotkne. „Zapsala sis číslo pojistky toho druhýho?“

„Ne, ten měl auto v pohodě.“ Nenápadně si otřu tváře rukávem. „Byla to moje vina.“

„Máš pojistku?“

Kývnu.

„No a už sis zavolala asistenční službu?“

„Ne. Ale někdo už pro mě jede.“

Peter se posadí na chodník vedle mě. „Jak dlouho už tady takhle sama brečíš?“

Odvrátím se od něj a znovu si otřu oči. „Já nebrečím.“

Peter Kavinský a já jsme bývali kamarádi. Kdysi dávno, když ještě nebyl Peter Kavinský, ale prostě jen Peter. Na prvním stupni jsme mívali partu. Byli v ní Peter Kavinský a John Ambrose McClaren a Trevor Pike a potom Genevieve a já a Allie Feldmanová, která bydlela ve stejné ulici, a občas i Chris. Když jsem byla malá, bydlela Genevieve jen dva bloky ode mě. Je zajímavé, že když jste děti, všechno se točí kolem blízkosti. Jako že to, kdo je vaše nejlepší kamarádka, je podmíněné tím, jak blízko k sobě jsou vaše domy, a s kým budete sedět v lavici, se řídí podle toho, ke komu jste nejbliž v abecedě. Všechno je to jen náhoda. V osmé třídě se Genevieve odstěhovala. Potom jsme se ještě chvíli kamarádily a Gen občas přijela zpátky k nám, ale něco se změnilo. A na střední škole jsme pro ni všichni ustoupili do pozadí. S kluky se kamarádila dál, ale my holky jsme jí už byly ukradené. S Allie jsem se kamarádila ještě do minulého roku, než se odstěhovala, ale vždycky v tom bylo něco trapného a ponižujícího, jako bychom byly dvě zbylé patky chleba, které nikdo nechce jíst.

Teď už se nekamarádím ani s Genevieve, ani s Peterem. Proto mi teď připadá tak divné prostě s ním sedět na obrubníku před něčím domem, jako by se vůbec nic nezměnilo.

V kapse mu zavibruje telefon. Peter se na něj podívá. „Musím jet.“

Popotáhnu. „Kam jedeš?“

„K Gen.“

„Tak to bys radši měl jít,“ řeknu. „Genevieve se naštve, jestli přijdeš pozdě.“

Peter si odfrkne, ale zvedne se poměrně rychle. Zajímalo by mě, jaké to je, mít nad nějakým klukem takovou moc. Asi bych něco takového ani nechtěla. Mít v rukou něčí srdce je moc velká zodpovědnost. Peter nasedá do auta, ale pak se ještě obrátí. „Mám ti tu asistenčku zavolat?“

„Ne, to je dobrý,“ odmítnu. „Ale dík, žes zastavil. Bylo to od tebe fakt milý.“

Peter se vesele zašklebí. Tohle si pamatuju – vždycky měl rád, když ho lidi chválili a povzbuzovali. „Už je ti líp?“

Přikývnu. Jo, doopravdy je mi líp.

„Fajn,“ řekne Peter.

Je to hezoun, ale tak trochu staromódně hezký. Mohl by být okouzlující mladý voják v první světové válce, tak hezký, že na něj dívka čeká, až se vrátí z bojů, tak hezký, že by na něj klidně čekala navždy. Nebo by na sobě mohl mít sportovní bundu a jezdit s jednou rukou na volantu v kabrioletu se staženou střechou jako v *Pomádě*. Peterova pohlednost patří spíš k minulosti než k současnosti. Ale je na něm něco, co holky fakt přitahuje.

Peter byl první kluk, se kterým jsem si dala pusy. Je divné na to teď vzpomínat, protože mám pocit, jako by to bylo už strašně dávno. Ale ve skutečnosti to jsou jen čtyři roky.

Josh dorazí asi o minutu později, právě když píšu Chris, že do obchodáku nakonec dorazit nezvládnou. Postavím se. „Teda tobě to trvalo!“

„Říkalas 8109 a tohle je 8901.“

„Ne, určitě jsem říkala 8901,“ oponuju sebevědomě.

„Ne, určitě jsi říkala 8109. A proč jsi mi sakra nezvedala telefon?“ Josh vyleze z auta, a když vidí rýhu v tom mém, klesne mu čelist. „Ty bláho. Už jsi volala asistenční službu?“

„Ne. Můžeš tam zavolat ty?“

Josh mi vyhoví a pak jen sedíme v jeho autě se zapnutou klimatizací a čekáme. Nejdřív si skoro sednu dozadu, než mi dojde, že Margot už tady není. Už jsem s Joshem jela autem mnohokrát, ale myslím, že jsem snad ještě ani jednou nesešla na sedadle spolujezdce.

„Ehm... je ti jasný, že tě Margot zabije?“

Otočím se na něj tak rychle, že mě vlasy šlehnou do obličejů. „Margot se nic nedozví, takže ne, že jí něco vykecáš!“

„A jak bych jí asi tak mohl něco vykecat? Už se nebavíme, rozešli jsme se, pamatuješ?“

Zamračím se na něj. „Tohle nesnáším. Nesnáším, když někomu svěříš tajemství a poprosíš ho, aby nikomu nic neříkal, a místo aby ti odpověděl ano, nebo ne, řekne jenom: *Komu bych to asi tak říkal?*“

„Ale já jsem neřekl: *Komu bych to asi tak říkal!*“

„Prostě mi odpověz buď ano, nebo ne, vážně. Nedávej si na to žádný podmínky.“

„Nic Margot neprozradím,“ řekne Josh. „Zůstane to jen mezi náma. Slibuju. Dobrý?“

„Dobrý,“ kývnu. A pak se mezi námi rozhostí ticho a ani jeden z nás už nic neříká a jediný zvuk, co se v autě ozývá, je šumění chladného vzduchu z klimatizace.

Jakmile pomyslím na to, jak to řeknu tátovi, stáhne se mi žaludek. Možná bych mu tu novinu měla sdělit se slzami v očích, aby mu mě bylo líto. Nebo bych mohla říct něco jako, mám dobrou zprávu a špatnou zprávu. Dobrá zpráva je, že mi nic není, nikde ani škrábnutí. Ta špatná je, že auto je na šrot. No, „šrot“ možná není to správné slovo.

Přemítám právě nad tím, jaké nejsprávnější slovo zvolit, když Josh znovu promluví: „Takže jen proto, že jsme se s Margot rozešli, se se mnou přestaneš bavit i ty?“ Zní to

jako zahořklý vtip nebo možná vtipná zahořklost, pokud něco takového existuje.

Upřu na něj překvapený pohled. „Nebližni. Jasně že se s tebou budu dál bavit. Akorát ne veřejně.“ Hraju před ním roli otravný malý ségry. Jako bych byla stejná jako Kitty. Jako by nebyl jen o rok starší. Josh se ale neusměje a dál se mračí, tak mu ťuknu čelem o čelo. „To byl vtip, ty blbče!“

„Řekla ti, že se se mnou chce rozejít? Teda, víš co, měla to v plánu už od začátku?“ Zaváhám. „No tak,“ tlačí na mě Josh. „Já vím, že ti říká všechno.“

„Ne, to zas ne. Teda tentokrát mi to rozhodně neřekla. Joshi, přísahám, že jsem o tom vůbec nevěděla.“ Zvednu dva prsty v přísaze.

Josh se to snaží pochopit. Kousne se do spodního rtu. „Možná si to ještě rozmyslí. Možná jo, že jo?“

Nevím, co je víc bezcitné, souhlasit nebo mu to vyvracet, protože tak či onak mu stejně ublížím. Protože ačkoli jsem si na 99,99999 procent jistá, že se k sobě s Margot vrátí, existuje i maličká pidišance, že se k sobě nevrátí, a já mu nechci dělat plané naděje. A tak mlčím.

Josh polkne, takže mu ohryzek poskočí nahoru a dolů. „Ne, máš pravdu. Když se Margot jednou rozhodne, tak už názor nezmění.“

Prosím, prosím, prosím, hlavně nebreč.

Opřu si hlavu o jeho rameno a utěšuju ho. „To nikdy nevíš, Joshi.“

Josh zírá přímo před sebe. Po kmeni velkého dubu na zahradě před námi se prohání veverka. Nahoru a dolů, nahoru a dolů, jako střela. Oba ji pozorujeme. „Kdy má přistávat?“

„Až za pár hodin.“

„Přijede... přijede domů na Díkůvzdání?“

„Ne. Ve Skotsku nemají na Díkůvzdání volno, Joshi, tam

se americký svátky přece neslaví, ne asi.“ Už si ho zase dobírám, ale nejde mi to od srdce.

„To je fakt,“ kývne.

„Ale přijede na Vánoce,“ uzavřu to a oba vzdychneme.

„Můžu se s váma dál bavit?“ zeptá se Josh.

„Se mnou a s Kitty?“

„I s tvým tátou.“

„Jasně, my se nikam nechystáme,“ ujistím ho.

Josh vypadá, že mu spadl kámen ze srdce. „Fajn. Nerad bych přišel ještě i o vás.“

Jakmile to řekne, jako by mi vynechalo srdce, a na chvíli zapomenu dýchat a na tu jednu jedinou vteřinu se mi zatočí hlava. A pak je ten pocit zase pryč, stejně rychle, jako se objevil, podivné mihotání v hrudi je to tam a k nám dorazí odtahové auto.

„Chceš, abych byl u toho, až to řekneš tátovi?“ zeptá se Josh, když dojedeme před náš dům.

Rozzářím se a vzpomenu si na to, jak Margot říkala, že teď už je to na mně. Jsem si celkem jistá, že je na mně i to, abych přebrala odpovědnost za svoje činy.

9

Táta se nakonec ani moc nezlobí. Předvedu mu etudu s dobrou a špatnou zprávou a taťka jen vzdychne a řekne: „No, hlavně, že se ti nic nestalo.“

Auto nebude opravené, dokud nám z Indiany nebo Idaho – teď si nevzpomínám odkud – nepřijde jedna speciální součástka. Do té doby mě bude muset vozit táta a do školy budu jezdit buď autobusem, nebo můžu poprosit Joshe, jestli bych nemohla jezdit s ním, což jsem stejně měla v plánu.

Večer volá Margot. Právě se s Kitty koukáme na televizi. Zaječím na tátu, ať rychle přijde. Sedíme na gauči a předáváme si telefon a jeden po druhém s Margot mluvíme.

„Margot, hádej, co se dneska stalo?“ huláká Kitty.

Zběsile vrtím hlavou. *Ne, že jí řekneš o tom autě*, slabikuju nehlasně a vrhnu po ní varovný pohled.

„Lara Jean dneska...“ na chvíli se odmlčí. Chce mě vydráždit. „... dostala od táty pěkného sprdána. Jo, byla na mě zlá a táta ji seřval, že má na mě bejt hodná, a pak se pohádali.“

Vytrhnu jí telefon z ruky. „Nepohádali. Kitty mě chce jen rozčítit.“

„A co jste měli k večeři? Udělali jste si to kuře, co jsem vám dala včera večer rozmrazit?“ Margotin hlas zní tak strašně vzdáleně.

Zvýším na telefonu hlasitost. „Jo, ale to teď není důležité. Už ses zabydlela ve svém pokoji? Je to tam velký? Jaká je tvoje spolubydlící?“

„Je fajn. Je z Londýna a má fakt luxusně boží přízvuk. Jmenuje se Penelope St. George-Dixonová.“

„Páni, i to její jméno zní dost luxusně,“ zasměju se. „A co ten pokoj?“

„Je asi tak stejně velkej jako ten, co jsme viděli na Virgin-ský univerzitě, jen je to tu starší.“

„Kolik tam teď máš hodin?“

„Skoro půlnoc. Máme tu o pět hodin víc, víš?“

Máme tu o pět hodin víc, jako by už byla ve Skotsku doma, a to tam ještě není ani den! „Stýská se nám,“ oznámím jí.

„Mně taky.“

Po večeri napíšu Chris a zeptám se, jestli k nám nechce přijít, ale neodpoví mi. Nejspíš je někde s jedním z těch kluků, co s nimi spí. Což je v pohodě. Asi bych se mohla chvíli zase věnovat svému scrapbooku.

Vyrábím scrapbook pro Margot a doufala jsem, že ho stihnou dokončit, ještě než odjede, ale jak ví každý, kdo někdy scrapbookoval, Řím taky nepostavili za den. Jeden scrapbook můžete klidně dělat rok nebo i déle.

Pustím si jako doprovod černošskou dívčí kapelu a rozložím si kolem sebe do půlkruhu všechny svoje nástroje. Děrovačku, co dělá díry ve tvaru srdce, spoustu barevných čtvrtek, obrázky, které jsem vystříhala z různých časopisů, lepidlo a různobarevné lepicí pásky, všelijaké památky, jako třeba divadelní program muzikálu *Wicked*, na kterém jsme byli v New Yorku, různé účtenky a fotky. Taky stuhy, knoflíky, samolepky a přívěšky. Pořádný scrapbook musí mít správnou strukturu. Je pěkně tlustý a nedá se úplně dovřít.

Teď mám právě rozpracovanou stránku o Margot a Joshovi. Je mi fuk, co Margot tvrdí. Oni se k sobě zas vrátí, tím jsem si jistá. A i kdyby se nedali dohromady, nebo aspoň ne hned, Margot by ho ze svého života jen tak nevymazala. Byl hodně důležitou součástí jejího posledního roku na střední škole a vůbec celého života. Jediný ústupek, který udělám, je

to, že místo lepicí pásky se srdíčky, kterou jsem si na tuhle stránku speciálně šetřila, zkusím použít jen obyčejnou kostkovanou. Jenže když ji položím vedle nachystaných obrázků, moc se k nim barevně nehodí.

A tak prostě sáhnu po té srdíčkové. Kývám hlavou do rytmu hudby a vystřihnu do tvaru srdíčka i jejich fotku z maturitního plesu. Margot se to bude líbit.

Opatrně lepím do scrapbooku usušený okvětní lístek z růže z Margotiny plesové korzáže, když mi na dveře zaklepe taťka. „Copak to tady děláš?“ zeptá se.

„Tohle,“ ukážu na scrapbook a přilepím na stránku další okvětní plátek. „Když budu tímhle tempem pokračovat, tak to možná stihnu i do Vánoc.“

„Aha.“ Táta se ani nehne, jen tak postává ve dveřích a dívá se, jak pracuju. „No, za chvíli dávají ten nový dokument od Kena Burnse, kdyby ses náhodou chtěla koukat se mnou.“

„Možná jo,“ řeknu, ale jen se snažím být milá. Tahat si veškeré svoje nádobičko dolů do obývacího by byla pěkná otrava. A zrovna teď jsem se tak pěkně rozjela. „Běž se dívat, přijdu za tebou, až to tu dokončím.“

„Tak fajn. Ať ti to pěkně jde.“ Táta se odšourá dolů po schodech.

Trvá mi to skoro celý večer, ale nakonec stránku o Margot a Joshovi dokončím a vypadá moc hezky. Jako další dělám stránku s námi, Margotiny sestrami. Na pozadí použiju květovaný papír a na něj přilepím fotku nás tří, kterou kdysi dávno pořídila mamka. Stojíme před dubem před naším domem a zjevně se chystáme do kostela, protože na sobě všechny tři máme bílé šatičky a ve vlasech stejné růžové mašle. Nejlepší na tom snímku je, že já a Margot se zářivě usmíváme a Kitty se dloube v nose.

Usměju se pro sebe. Až Kitty tuhle stránku uvidí, bude se pěkně vztekat. Už se nemůžu dočkat.

10

Margot tvrdí, že třetí ročník je nejdůležitější ročník střední školy, nejhektičtější a tak zásadní, že na něm závisí všechno ostatní ve vašem životě. Takže jsem si řekla, že musím všechny svoje knížky pro potěšení přečíst ještě teď o prázdninách, během toho týdne, než začne škola a já oficiálně nastoupím do třetího ročníku. Sedím na schůdkách před vchodovými dveřmi a hltám britský romantický špionážní román z 80. let, který jsem ukořistila za 75 centů ve výprodeji knihovny.

Dostávám se právě do té nejlepší části (Cressida musí svést Nigela, aby se dostala k důležitým tajným kódům!), když ze sousedního domu vyjde Josh. Jde vybrat schránku. Zahlédne mě a zvedne ruku, jako by se mi chystal jen zamávat a zase zmizet, ale nakonec jde ke mně.

„Hezký plavky,“ volá na mě už z příjezdové cesty.

Mám na sobě bleděmodrý overal se slunečnicemi. Zavazuje se za krkem a koupila jsem ho v obchodě s vintage oblečením se 75% slevou. „To je overal,“ opravím ho a znovu sklopím hlavu ke knize. Rukou se nenápadně snažím zakrýt obálku. Poslední, co potřebuju, je, aby si mě Josh dobíral kvůli tomu, že čtu brakovou literaturu, když si chci jen užít pohodové odpoledne.

Cítím na sobě jeho pohled. Tyčí se nade mnou se založenýma rukama a vyčkává. Vzhlednu. „Co je?“

„Nechceš večer zajít do kina? Dávají nějakou pixarovku, mohli bysme vzít Kitty.“

„Jasně, napiš, až budeš chtít vyrazit,“ řeknu a otočím stránku. Nigel právě Cressidě rozepíná blůzku a Cressida

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.